

Innledning

Jeg studerte medisin for å kunne forstå min fars sykdom. Han hadde en bipolar lidelse som slo ut i store depresjoner mens jeg var ung. Jeg ville bli psykiater, men studietiden og turnusperioden endret mine planer om fremtidig legevirksomhet. For å være tro mot mine opprinnelige planer, ville jeg likevel ha en tid på et psykiatrisk sykehus. Jeg begynte som assistentlege ved Lier sykehus.

Etter knapt et år på Lier sykehus skjønnte jeg at psykiatri ikke var mitt fag. Men jeg ble på Lier sykehus interessert i et forskningsprosjekt som førte meg til Rikshospitalet, og fikk der et vitenskapelig stipend. Jeg skulle arbeide med fettsyrers omsetning under veiledning av Jon Bremer. Det førte til en doktorgrad. Som prøveforelesning fikk jeg oppgitt temaet «Om hyperlipidemier». Det temaet endret min vitenskapelige karriere. Det førte nemlig til at jeg oppdaget en ny arvelig sykdom inne kolesterolstoffsiftet, familiær LCAT-mangel. Jeg ble interessert i kolesterollets transport og omsetning, noe som førte til at professor Ragnar Nicolaysen overtalte meg til å søke en dosentstilling ved Ernæringsinstituttet. Jeg ble interessert i sammenhengen mellom fett, kolesterol og hjertekarsykdommer. Jeg ble medlem av Statens ernæringsråd og Forbrukerrådet og arbeidet aktivt med både norsk og internasjonal ernæringspolitikk.

Mitt vitenskapelige arbeid og min interesse for å formidle min vitenskap i det offentlige rom, førte til at jeg ble bedt om å delta også i universitetsarbeid, først som dekanus for Det medisinske fakultetet, senere som rektor ved Universitetet i Oslo. Som dekan var jeg med på å omorganisere fakultetet og arbeidet for en mer synlig forskningspolitikk. Men den viktigste oppgaven som dekan, var å få til et nytt Rikshospital på Gaustad.

I min rektorperiode var jeg med på saker som hadde med både forskningspolitikk og lokalisering å gjøre: Jeg var med på å initiere det store

forskningsprogrammet om Funksjonell genomforskning (FUGE) og arbeidet aktivt for å bevare Gaustadbekkdalen til forskning og høyere utdanning.

Etter rektorperioden ble jeg bedt om å lede arbeidet med planlegging av flytting av Veterinærhøgskolen til Ås og sammenslåing av de to vitenskapelige høgskolene til et universitet for biologiske fag.

Under rektorperioden kom jeg i god kontakt med SINTEF, og tok sammen med ledelsen for SINTEF initiativet til Oslo Cancer Cluster og Oslo Cancer Cluster Innovasjonspark med sitt samarbeid med Ullern videregående skole.

Denne boken handler om alt dette, – og mer til. Det meste har med min interesse for ernæringsfaget å gjøre. Jeg starter derfor med et kapittel om ernæringsmiljøet ved Universitetet i Oslo (UiO), fra 1932 frem til de første årene i dette årtusen. Deretter gir jeg en oversikt over viktig norsk ernæringsforskning, og de neste kapitlene omhandler norsk ernæringspolitikk og det internasjonale ernæringsarbeidet jeg har deltatt i. Derved får boken et preg av en slags faglig selvbiografi. Det selvbiografiske aspektet videreføres i kapitler om min studietid, min utdanning, min tidlige legevirksomhet og min forskning om fettsyrer, kolesterol og kampen mot hjerte- og karsykdommer.

Den siste delen av boken handler om noe av det jeg arbeidet med som dekanus og rektor, nemlig det å få et nytt Rikshospital på Gaustad, og for arbeidet for bevaring av Gaustadbekkdalen til forskning og utdanning. Jeg avslutter boken med en omtale av Oslo Cancer Cluster og dets innovasjonspark.